

บทที่ ๑๑ คนที่ทำให้นายท่านน้อยหวั่นไหวได้

ทางฝั่งองค์ชายทั้งหลายก็อดเหลือบมองเส้นม่านซุหลายครั้งไม่ได้

นี่ฮ่องหัวเราะพลาংกล่าวว่า “จู่ๆ ก็รู้สึกว้าแฉ่ง ซายาเอกเร็วเกินไปเสียแล้ว”

พูดจบ นี่ฮ่องก็มองไปทางจวินมั่วหาน

มุมปากของจวินมั่วหานกระตุกเบาๆ

ในบรรดาพี่น้องเหล่านี้ แต่ละคนล้วนเจ้าเล่ห์กันทั้งนั้น!

ยงฮ่องที่พอได้ยินดังนั้นก็มองเส้นม่านซุอย่างจริงจังอีกครั้ง ก่อนจะกล่าวอย่างทอดถอนใจ “อย่าว่าไปเลย ก่อนหน้านี้ เหตุใดข้าถึงไม่ทันสังเกตว่าแก้วตาดวงใจของแม่ทัพใหญ่เส้นงดงามถึงเพียงนี้”

พวกเขาเกิดในราชวงศ์ ย่อมพบเห็นสตรีอ่อนหวาน
งดงาม ช่างอดอ้อนอ่อนโยนเช่นนั้นมามากแล้ว ทว่าสตรีที่
องอาจผึ่งผาย ทั้งงดงามทั้งหยิ่งทะนงเช่นนี้กลับพบเห็นได้น้อย
นัก

ยงอ่องมองไปมองมา ก็แทบละลายตาจากนางไม่ได้

เขาหันไปถามจวินมั่วหานที่อยู่ข้างกายตรงๆ ว่า
“น้องเจ็ด ตกหลงเจ้ากับคุณหนูสามเส้นเป็นอย่างไรกันแน่”

ทว่าจวินมั่วหานเพิ่งอ้าปาก ยงอ่องก็โบกมือเสียก่อน

“เออละ ช่างเถิดๆ เรื่องระหว่างพวกเจ้าล้วนเป็นอดีต
ไปแล้ว ในเมื่อเจ้ากับนางไร้วาสนาต่อกัน ก็ไม่ต้องพูดถึงอีก
แล้วกัน”

เลือดลมของจวินมั่วหานพลันตีขึ้นมาจากอยู่ที่ลำคอ

ยงอ่องลู่คางแล้วหันไปกล่าวกับจิ้งอ่องที่อยู่อีกฝั่งอย่าง
จริงจังว่า “พี่สี่ ท่านว่า...หากเข้าไปทูลเสด็จพ่อว่าต้องการสู่ขอ
คุณหนูเส้น เสด็จพ่อจะทรงอนุญาตหรือไม่”

ยงอ่องต่างจากพวกเขา

จริงๆ แล้วยังอ่องเพียงอยากเป็นอ่องว่างงาน กินดื่มเที่ยว
เล่นอย่างสบายใจไปวันๆ อีกทั้งมารดาของเขายังเป็นองค์หญิง
ต่างแคว้น ไม่ว่าวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ฮ่องแต่หยงอันยอมไม่มี
ทางมอบราชบัลลังก์ให้เขาอยู่แล้ว

หากเขาต้องการสู่ขอบุตรสาวของแม่ทัพใหญ่เส้นจริง ๆ
ละก็ ไม่แน่ว่า...

ความเย็นชาในดวงตาของจวินมั่วหานแข็งตัวราวน้ำค้าง
แข็งไปแล้ว แต่เขากลับพูดอะไรออกมาไม่ได้สักคำ ทั้งยังต้อง
แสร้งทำเหมือนที่ผ่านมา แสร้งทำเป็นว่าเส้นมานซุหลงรักเขา
ฝ่ายเดียวมาโดยตลอด!

ทว่าเมื่อนึกถึงที่เส้นมานซุนั่งรถม้าคันเดียวกับไปชิงจิน
เมื่อวาน และตอนนี้พี่หูกยังมาพูดเช่นนี้อีก...

จึงอ่องมองน้องชายทั้งสองคนสลับไปมา สุดท้ายก็เพียง
กล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “เรื่องนี้ เกรงว่าเจ้าคงต้องลองหยั่งเชิง
ความเห็นของแม่ทัพใหญ่เส้นก่อน”

ใครบ้างไม่รู้ว่าแม่ทัพใหญ่ผู้นั้นมีนิสัยร้ายกาจเพียงใด
มิหนำซ้ำสองเตี้ยยังอ้างทรงโปรดปรานและไว้วางพระทัยเขา
อย่างยิ่ง

ยงอ่องไต้ยีนแล้วก็พยักหน้าอย่างเข้าใจแจ่มแจ้ง “พีสี
พูดถูก”

ไปชีวจินที่เพิ่งเดินเข้ามาไต้ยีนบทสนทนาของเหล่า
องค์ชายทั้งหมด ดวงตาของเขาพลันเคลือบด้วยไต้ยีนเย็บ

เพียงแต่เขามักมีสีหน้าสงบนิ่งเช่นนี้อยู่เสมอ ต่อให้ยามนี้
ไม่สบอารมณ์เพียงใด ก็ไม่มีผู้ใดมองออก

ไปชีวจินหักท่ายองค์ชายหลายพระองค์ด้วยท่าที่สงบนิ่ง
จากนั้นจึงขึ้นรถม้าของจวนแม่ทัพไปอย่างเยือกเย็น

ด้วยเส้นม่านชุบน้ำ นางจึงให้เจ้าหลันกับเจียงกู่หนึ่งใน
รถม้าแทน

เมื่อสาวใช้ทั้งสองเห็นว่าไปชีวจินขึ้นมา ก็โค้งตัวคำนับ
เขาพร้อมกัน

บรรยากาศภายในรถม้าเย็นเยียบและกระอักกระอ่วน
อย่างยิ่ง

เจ้าหลันทนไม่ไหวจริงๆ จึงเลิกมานั่งลงจากรถไป
ทันที

กลับเป็นเจียงกุกูที่มองไปชีวจินอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายจึง
เอ่ยถามว่า “นายท่านน้อย ท่านกับคุณหนูสามทะเลาะกันหรือ
เจ้าคะ”

ไปชีวจินมองนางด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “เปล่า”

“แล้ว...”

เช่นนั้นเหตุใดจู่ๆ นางถึงไม่ยอมมานั่งรถม้าดีๆ แต่กลับไป
ขี่ม้าเล่า ส่วนอีกคนก็นั่งแผ่ไอเย็นเยียบอยู่ตรงนี้?

เจียงกุกูเห็นนายท่านน้อยของตนโตเติบโตใหญ่มา นางรู้ว่า
แม้เขามักมีท่าทีเย็นชาดูจ๋าแข็งอยู่เสมอ แต่ก็ยังแยกออกว่า
ยามนี้อารมณ์ของนายท่านน้อยไม่ดีเอามากๆ

คิดไปคิดมา เกรงว่าคงเป็นเพราะคุณหนูสามผู้แสน
พิเศษคนนั้น

แววตาของไป๋ซิวจินมีความหม่นหมองวาวผ่าน
เขาหลับตาด้วยท่าที่สงบนิ่งแล้วกล่าวว่า “ข้างวังแล้ว”

พูดจบก็คล้ายจะหลับไปแล้วจริงๆ

เจียงกุฎขมวดคิ้วเล็กน้อย รู้สึกปวดใจแทนนายท่านน้อย
ที่เก็บทุกเรื่องไว้ในใจเช่นนี้อย่างยิ่ง

เรื่องในปีนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างกลอุบายลับหรือแผนการ
เปิดเผย ทว่าแท้จริงแล้วเป็นฝีมือของผู้ใดกันแน่

แต่นายท่านน้อยคือผู้ที่บริสุทธิ์ที่สุดมิใช่หรือ!

และกว่าจะมีคนที่ทำให้นายท่านน้อยหวั่นไหวได้เช่นนี้...

บทที่ 100 ความหวานขึ้นที่หน้าชิงชัง

เจียงกุกจัดของในมือพลางพิมพ์คำล้ายบ่นกับตัวเอง

“ฮูหยินเส้นเป็นห่วงเรื่องแต่งงานของคุณหนูสามมาก จึงตั้งใจจะจับคู่คุณหนูสามกับหลินหยวนซู ซึ่งเป็นญาติผู้พี่ฝั่งบ้านมารดาของตน”

มือของไป่ชีวจินที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อขยับไหวเล็กน้อย

เจียงกุกไม่ได้มองเขา เพียงพูดต่อไปว่า “จะว่าไปแล้ว คุณหนูสามจิตใจอ่อนโยน มือไม้คล่องแคล่ว ทำของหวานแปลกใหม่อร่อยๆ ได้สารพัด มีหน้าซ้ำตอນี้ยังไปสนามฝึกเพื่อออกกำลังกายและฝึกขี่ม้ายิ่งรุดบอยๆ เข้าสังคมก็ได้ ทำครัวก็เป็นทั้งเก่งบุ๋นและปู้ แม่นางดี ๆ เช่นนี้ ย่อมควรได้คู่ครองที่ดีกว่านี้จริงๆ”

ชนตาของไป่ชีวจินสั่นไหวแผ่วเบา

จู่ๆ เขาก็นึกถึงเด็กสาวที่ยิ้มสดใสพรางพราย ยามพุดถึง
ขนมฮุนกับขนมสามี

พลันค่อยๆ กำมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อแน่นขึ้น

ไปชีวจินลื้มตามองสีหน้าจริงจังของเจียงกุ กแล้วกล่าว
อย่างสนใจว่า “เจียงกุ เจ้าก็รู้สภาพของข้า...”

“บ่าวรู้เพียงว่านายท่านน้อยของบ่าวอ่อนโยนดุจหยก
รูปโฉมหล่อเหลายิ่งกว่าพานอัน¹ ความสามารถล้นเหลือ โดดเด่น
ไร้ผู้เทียมทาน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าวิชาแพทย์ที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้
ถึงขั้นชุบชีวิตคนได้” เจียงกุกล่าวต่ออย่างหนักแน่น “ดังนั้น
นายท่านน้อยของบ่าวคือบุรุษที่ดีที่สุดในไต้หล้า ย่อมต้องคู่ควร
กับสตรีที่งดงามที่สุดเช่นกัน”

ความมึนงงที่หาได้ยากกว่าผ่านไบน้าหล่อเหลาของ
ไปชีวจิน

¹ พานอัน ชุณนางและนักวรรณกรรมสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตก ผู้มีชื่อเสียงด้าน
รูปโฉมอันงดงาม ชื่อของเขาจึงถูกใช้เป็นคำเปรียบถึงบุรุษรูปงาม

ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่จำความได้ เขาก็แบกรับ
ความแค้นนองเลือดไว้บนบ่า ดูเหมือนนี่จะเป็นครั้งแรกที่เขา
คิดถึงเรื่องแต่งงานมีครอบครัว

เจียงกู่เองก็ไม่เร่ร่อน นางรู้ว่านายท่านน้อยของตน
เป็นคนฉลาด

บางเรื่อง เพียงชี้แนะเล็กน้อยก็พอ

แม้จะกล่าวกันว่าคนที่อยู่ในเหตุการณ์มักมอง
สถานการณ์ไม่ออก เป็นคนนอกที่มองเห็นได้ชัดเจนกว่า
แต่สุดท้ายแล้ว ผู้ที่ต้องตัดสินใจก็ยังเป็นคนในเหตุการณ์อยู่ดี

เจียงกู่ไม่ยากให้นายท่านน้อยต้องใช้ชีวิตอยู่กับ
ความแค้นไปทั้งชีวิต หากเขาชอบคุณหนูสามจริง ๆ แล้วพลาด
กันไป ความเจ็บปวดจากการอยากได้แต่ไม่ได้ครอบครอง
อาจติดตามเขาไปชั่วชีวิต...

เจียงกู่หลบตาลลง ในใจพลันเจ็บแปลบขึ้นมาเล็กน้อย

หากองค์หญิงยังมีชีวิตอยู่ นางย่อมไม่ปรารถนาให้
นายท่านน้อยต้องใช้ชีวิตอย่างกดดันเช่นนี้แน่นอน

คุณหนูสามเส้นอาจเป็นแสงอบอุ่นในชีวิตของนายท่าน
น้อยก็เป็นได้

ไปชีวิตจิ้นหลับตาลงอีกครั้ง ขนตาสั่นไหวเบาๆ

ในหัวเต็มไปด้วยภาพของนางยามเพ็งพินขึ้นมาอย่าง
มีนงหลังกลืนทอง ยามปีนขึ้นจากทะเลสาบอย่างทุลักทุเลแต่
น่าเอ็นดูอย่างยิ่ง ยามถือของหวานพร้อมรอยยิ้มสดใส และยาม
กังวลว่าจะถูกพินมือ ทั้งระมัดระวัง เจ้าเล่ห์ และเฉลียวฉลาด

ไม่รู้ว่าเงาร่างนั้นได้บุกเข้ามาในหัวใจเขาโดยไม่ทันตั้งตัว
ตั้งแต่เมื่อใด

ยิ่งใหญ่ อวดดี ไร้เหตุผล แต่ก็หวานชื่นจนยากจะ
ต้านทาน

เมื่อนึกถึงเหล่าองค์ชายที่หมายปองเส้นมานชู รวมถึง
ญาติผู้พี่ที่รอนางอยู่ที่ตระกูลหลินในเมืองอวีโจว ความรู้สึก
เปรี้ยวฝาดขมปร่าที่อธิบายไม่ถูกก็พลันผุดขึ้นมาในใจของ
ไปชีวิตจิ้น

ทั้งเจ็บ ทั้งโกรธ ทั้งขมขื่นปะปนกันไปหมด

ในเวลานั้นเอง ฟักลับไม่เป็นใจ ฝนบางเบาเริ่มโปรย
ลงมา

เส้นเงินกวรืบไปท้ายขบวนเพื่อเกลี้ยกล่อมบุตรสาวให้
ขึ้นรถม้าด้วยตนเอง เพราะเขาไม่ยากให้บุตรสาวตากฝนจน
ล้มป่วย

เส้นม่านซุ้ขัดความเป็นห่วงของบิดาไม่ได้ จึงพยักหน้า
แล้วขึ้นรถม้า

หลังจากตากลมมาตลอดช่วงเช้า นางก็สงบลงมากแล้ว

นางทบทวนดูแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะก่อนหน้านี้ตน
แสดงออกมากเกินไป จึงทำให้ไปชีวจินเข้าใจผิด ฉะนั้นหลังจาก
นี้ต้องรักษาระยะห่างให้ดี

แต่พอขึ้นรถม้าแล้วเห็นดวงตาสีกล้ำของไปชีวจิน
ความตั้งใจทั้งหมดก็พังทลายลงทันที!

นี้จะฆ่ากันหรืออย่างไร

หล่อขนาดนั้น แล้วยังจ้องมองไม่กะพริบตาอีก ใครจะไป
ทนไหวกันเล่า!

เส้นมานชูรู้สึกเหมือนไม่มีที่ให้หลบ นางพูดอย่าง
แก้ๆ กังๆ ว่า “ชะ...ข้างนอกฝนตก”

เจ้าหลันขึ้นรถม้าตามเข้ามาด้วย

เพราะมีคนนั่งถึงสี่คน ภายใ้นรถม้าจึงดูคับแคบลงไป
ถนัดตา

บทที่ 101 ข้าไม่ได้กลัวฟ้าร้อง แต่ข้ากลัวท่านต่างหาก

หยาดฝนเม็ดละเอียดตกกระทบนอกรถม้า จนเกิดเสียงใส
กังวานน่าฟัง

ไปชีวจินมองท่าทางของเด็กสาวที่พยายามรักษา
ระยะห่างจากตน แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเสียใจกับคำพูดที่กล่าวออกไป
เมื่อวาน

เขาพูดอะไรไปนะ เขาบอกว่า ‘พวกเราไม่เหมาะสมกัน’
ใช่หรือไม่

ก็จริง หากนางอยู่กับเขาจริงๆ เกรงว่าวันหน้าย่อมต้อง
ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับเรื่องบางอย่างอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่เพียงคิดว่าวันหน้านางต้องแต่งให้ผู้อื่น ต้องยัมสดไส
พร่างพราย ทำอาหารนานาชนิดให้ผู้อื่นกินทุกวัน ไปชีวจินก็
พบว่าตนเองยากจะยอมรับได้

ไม่ใช่เพียงยากจะยอมรับ

แต่แทบจะคลุ้มคลั่งเลยต่างหาก!

“ฤดูกาลนี้ฝนตกบ่อย”

ไปซื้อจิ้งเหลนสายตาออกไปอย่างรีบเฉย หากเขายังมองต่อไป เกรงว่าแม่มาน้อยคงได้กระโดดลงจากรถม้าจริงๆ

และเมื่ออีกฝ่ายละสายตาไป เส้นมานชูก็ถอนหายใจโล่งอก

นางหัวเราะแห้งแล้วเอ่ยคล้ายตามว่า “ใช่แล้ว ฝนอาจตกหนักมากด้วย”

ไม่รู้เพราะต้องการให้เข้ากับคำพูดของเส้นมานชูหรือไม่ พอนางพูดจบ ด้านนอกก็มีเสียงฟ้าผ่าดังสนั่นขึ้นทันที

เสียงฟ้าร้อง ‘ครืนครืน’ ดังสนั่น เสียงนั้นยิ่งใหญ่จนทำให้คนหลายคนสะดุ้งตกใจ

ครั้นเมฆดำกดทับเหนือศีรษะ ท้องฟ้าพลันมืดครึ้มลงในชั่วพริบตา มีเจอนยีนมือออกไปก็ไม่เห็นแม้แต่ปลายนิ้ว อีกทั้งภายในรถม้าก็มีติดตามไปด้วยเช่นกัน

ท่ามกลางความมืด เส้นमानชูพลันรู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่ง
มากุมมือของนางไว้!

นางตกใจจนขนลุกชันไปทั้งตัว แต่ข้างหูกลับมีเสียง
อ่อนโยนดังขึ้น

“อย่ากลัว ไม่เป็นไร”

เส้นमानชูอยากพูดเหลือเกินว่า ข้าไม่ได้กลัวฟ้าร้อง
แต่ข้ากลัวท่านต่างหาก ท่านต้นขาทองคำไป!

ท่านเล่นบทอะไรอีกแล้ว

เมื่อวานเพิ่งทำตัวเป็นคนดี บอกให้นางอย่าคิดหมายปอง
เขา วันนี้เหตุนั้นถึงอาศัยความมืดมาลอบมือน้อยๆ ของนางเสีย
แล้วเล่า!

เส้นमानชูงงจริง ๆ แต่ถึงอย่างไร ต้นขาทองคำไปใน
นิยายก็ไม่ใช่คนเช่นนี้นี่นา

โชคดีที่เวลานี้ จินหลิงซึ่งขับรถอยู่ด้านนอกตะโกนเข้ามา
เสียงดังว่า “คุณหนู ฝนตกหนักเกินไป ข้างหน้าส่งข่าวมาบอก
ให้หาที่หลบฝนตรงนี้ก่อนขอรับ!”

“เช่นนั้นเจ้ารีบหาที่สักแห่งเถิด พวกเราจะไถ่ลงจากรถ
ไปหลบฝนกัน”

“ขอรับ”

คณะของพวกเขามีคนมากเกินไป ขบวนจึงยาวเป็นพิเศษ ทว่าเมื่อพายุฝนเทกระหน่ำลงมาอย่างกะทันหัน จึงทำให้
ขบวนแตกกระจายทันที

สุดท้ายเส้นม่านซุกกับพวกพธำแห่งหนึ่ง จึงเข้าไปหลบ
อยู่ด้านใน

นอกจากพวกนางหลายคนแล้ว ยังมีคนของไป่ชิวจินอยู่
ด้วย

ไป่จื่อกับไป่จีจัดการก่อกองไฟขึ้นมาอย่างคล่องแคล่ว
ถ้าที่เปียกชื้นจึงค่อยอุ่นขึ้นมาบ้าง

จินหลิงทนเห็นม้าที่ตนเลี้ยงมากับมือถูกฝนไม่ได้ จึงลาก
รถม้ามาจอดไว้ข้างถ้ำ รวมถึงให้ม้าของคนอื่นๆ อีกหลายตัว
หลบฝนอยู่ที่นี้ด้วยกัน

ไปชีวจันกล่าวกับไปเจียนว่า “เจ้าไปหาแม่ทัพเส้น
บอกเขาว่าคุณหนูเส้นปลอดภัยดี”

“ขอรับ”

เส้นมานซุยังไม้ทันได้ห้าม ไปเจียนก็พุ่งเข้าไปในมานฝน
แล้ว นางจึงกล่าวว่า “ฝนตกหนักถึงเพียงนี้ ไม่จำเป็นต้องรีบไป
แจ้งข่าวก็ได้ รอให้ฝนซาลงสักหน่อยค่อยว่ากันก็ยังทัน”

ไปชีวจันกลับส่ายหน้า “พ่อเจ้าจะเป็นห่วง”

เส้นมานซุจึงพูดอะไรไม่ออก นางเองก็ไม่อยากให้บิดา
เป็นห่วง เจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวเสียงเบา “เช่นนั้นก็ต้อง
รบกวนท่านไปอีกแล้ว”

“เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

บทสนทนาของคนทั้งสองทั้งสุภาพและมีมารยาทยิ่งนัก
หากมองเผินๆ ก็เหมือนไม่มีปัญหาอะไร มีเพียงเส้นมานซุที่
สายตาดกกลงบนมือของต้นขาทองคำไป

เรื่องที่ยื่นฝ่ายกุมมือนางบนรถม้าเมื่อครู่ ต้องเป็น
ภาพหลอนแน่ๆ ...

บัดนี้ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ทว่าไม่นานไปเจียนก็กลับมา
ในสภาพพายุหลักทุเล ทั้งตัวเปียกโชก หยดน้ำไหลลงมาตามร่าง
ไม่หยุด

เขาประสานมือกล่าวว่า “แม่ทัพใหญ่เสื่่นกับพวกอยู่ห่าง
จากที่นี่ค่อนข้างไกล เขาบอกว่ารอฝนซาลงสักหน่อยจะมุ่งหน้า
ลงใต้โดยตรง ไม่เช่นนั้นจะข้ามแม่น้ำไม่ได้ นายท่าน เขาอยาก
ให้ท่านช่วยส่งคุณหนูเสื่่นไปเมืองอวีโจวขอรับ”

นี่คือความต้องการของเสื่่นเงินทอง

บทที่ 102 แม้แต่สวรรค์ยังช่วยนายท่านน้อย

ฝนตกหนักถึงเพียงนี้ สถานการณ์ทางใต้คงยิ่งวิกฤตมากขึ้น พวกเขากำลังต้องเร่งเดินทางตลอดคืน เพราะหากน้ำขึ้นสูงเกินไป เกรงว่าจะยากต่อการข้ามไป

เส้นเงินกวรรักและตามใจบุตรสาวก็จริง แต่เขาก็จดจำหน้าที่ของตนไว้ทุกขณะเช่นกัน

ผู้ประสพภัยนับหมื่นทางนั้นยังรอการช่วยเหลือจากราชสำนักอยู่

เส้นม่านชู่ยอมไม่โกรธ ตรงกันข้าม...นางดีใจเป็นอย่างยิ่ง!

เดิมทีนางก็เอาแต่กลุ้มใจมาตลอดว่าจะทำอย่างไรถึงจะติดตามบิดาลงใต้ไปด้วยกันได้

ในที่สุดก็มีโอกาสแล้ว!

ไปชีวจินหันหน้าไป ก็เห็นดวงตาเป็นประกายของ
เด็กสาว

มุมปากของเขามีรอยยิ้มจางๆ ประดับ

เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน

พวกเขาจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้นอีกหน่อย

เจียงกู่ที่กำลังเตรียมอาหารอยู่ด้านข้างเผยรอยยิ้ม
ปลื้มใจตรงมุมปาก

เห็นหรือไม่ แม้แต่สวรรค์ก็ยังช่วยนายท่านน้อย

ฝนใหญ่ครั้งนี้ตกไม่หยุดเสียที อีกทั้งยังมีฟ้าแลบฟ้าร้อง
เป็นระยะ

เส้นม่านชุนนี่ก่อบททวนอย่างละเอียด แล้วพบว่าในนิยาย
ต้นฉบับไม่ได้กล่าวถึงช่วงนี้อะไร แต่เมื่อมาคิดๆ ดูแล้วก็ใช่
ตอนนี้เนื้อเรื่องแตกต่างจากก่อนหน้านี้หลายส่วน

หากจะมีเหตุการณ์ฝนตกหนักเพิ่มขึ้นมา ก็ดูไม่ใช่เรื่อง
แปลกอะไร

พวกเขาสืบกว่าคนติดอยู่ในถ้ำแห่งนี้ แม้อากาศด้านนอก
จะเลวร้าย แต่กลับไม่กระทบอารมณ์ของคนหลายคนเท่าไรนัก

เส้นมานซูยังมีอารมณ์ถามเจ้อหลันว่า “เจ้อหลัน เมื่อวาน
พวกเจ้าจัดข้อกัน ใครชนะหรือ”

“บ่าวชนะเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นสีหน้าจริงจังอย่างยืงบนใบหน้าใสสะอาดของ
เจ้อหลัน เส้นมานซูก็พยักหน้าพลางกล่าวชื่นชม “เจ้อหลันเก่ง
จริง ๆ”

มุมปากของเจ้อหลันโค้งขึ้นเล็กน้อย

กลับเป็นไปจู่ที่อยู่ด้านข้าง พอเห็นฉากนี้เข้าก็กล่าวด้วยความ
ตกใจทันทีว่า “อ๊ะ ๆ ๆ น้องเจ้อหลัน ที่แท้เจ้าก็ยิ้มเป็นด้วย
หรือ”

เจ้อหลัน “...”

เจ้อหลันหันไปมองเส้นมานซู

ทว่าครั้งนี้เส้นมานชูกลับโบกมือให้ทันที “ไปตีเถิด
แต่อย่าหนักมือเกินไปละ ถึงอย่างไรท่านไปก็ยังคงอยู่ที่นี้”

“เจ้าคะ”

เจ้าหลันลุกขึ้นพลาจพับแขนเสื้อเดินตรงไปทางไปจี
ส่วนไปจีนั้นวิ่งหนีไปนานแล้ว

เพียงแค่เพราะฝนตกหนัก พวกเขาจึงทำได้เพียงวิ่งไล่
กันอยู่ในถ้ำ

บรรยากาศช่วงครึกครื้นยิ่งนัก

หลังจินหลิงป้อนหญ้าให้ม้าแล้ว ก็มานั่งยองๆ ข้างกองไฟ
ช่วยไปจีอดูแลกองไฟด้วยกัน

เดินทางร่วมกันมาสองวัน ตอนนี้ยังมาติดอยู่ในถ้ำ
ด้วยกันอีก ย่อมเริ่มคุ้นเคยกันขึ้นมาบ้างแล้ว

เส้นมานชูสร้างกำลังใจให้ตนเองอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึง
ค่อยขยับไปนั่งข้างไปจีวุ่น

เมื่อเห็นท่าทางอยากพูดแต่ก็ลังเลของเด็กสาว ไปชีวิตจีน
ก็มองนางด้วยแววตาอ่อนโยน

พอเขาเงยหน้า เส้นม่านซุกก็สบเข้ากับดวงตาดงามคู่ นั้น
ในชั่วพริบตาก็ลืมคำพูดที่ตั้งใจจะพูดไปจนหมด!

ข้างหมีเสียงไปจี้ร้องโวยวายจากการถูกเจ้าหลันซ้อม
และเสียงแตกเปรี้ยะๆ ของกองไฟที่กำลังลุกไหม้

สายตาของไปชีวิตจีนวนเวียนอยู่บนไฟน้ำตาเล็ก ๆ ตรง
หางตาของอีกฝ่ายครึ่งหนึ่ง แล้วจึงถามว่า “คุณหนูสามมีเรื่อง
อะไรหรือ”

“เอ่อ...” ในที่สุดเส้นม่านซุกก็ดึงสติกลับมาได้ นางพยักหน้า
กล่าว “ท่านไป รอฝนหยุดแล้ว พวกเราไปทางใต้ด้วยกันเถิด
เจ้าคะ”

ทันทีที่นางกล่าวจบ ทุกคนในถ้ำก็หันมามองนางเป็น
ตาเดียว

เจียงกุกุย้มปล้มใจอีกครั้ง ในใจคิดว่า ที่แท้คุณหนูเองก็มีใจต่อนายท่านน้อยเช่นกัน ดุสิ นางถึงขั้นไม่ยากไปตระกูลหลินที่เมืองอวีโจวเพื่อพบญาติผู้พี่ผู้พี่นั่นแล้ว

ไปซิวจินเองก็คิดถึงจุดนั้นเช่นกัน

เขารู้สึกว่าหัวใจเต้นรัวขึ้น แสงไฟที่โหล่วระริกทำให้สีหน้าบนใบหน้าของเขาดูเลือนรางขึ้นมา ก่อนจะถามนางกลับ “เพราะเหตุใด”

“ข้าเป็นห่วงท่านพ่อเจ้าคะ” เสียนมานชูเห็นสีหน้าของไปซิวจินเปลี่ยนไปเล็กน้อย จึงรีบกล่าว “ท่านไป ท่านวางใจเถิด ข้าจะไม่ล้ำเส้น อย่างมากก็...ถือว่าข้าติดค้างบุญคุณท่านอีกครั้งแล้วกันเจ้าคะ!”

นางจำเป็นต้องไปทางใต้เพื่อขัดขวางไม่ให้พี่ชายใหญ่พาเฟิงหวั้นเอ๋อร์ผู้นั้นกลับมาให้ได้ ขณะเดียวกัน ยังต้องอยู่ข้างกายบิดา เพื่อให้เขาระวังองค์ชายเจ็ดให้มากขึ้น!

บทที่ 103 ข้าไม่ต้องการให้เจ้าเสี่ยงอันตรายเพื่อข้า

ในเมื่อตอนนี้มีหลายเรื่องที่แตกต่างกันไปจากเดิมแล้ว เช่นนั้นนางก็ยิ่งมั่นใจว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงโศกนาฏกรรมของทั้งตระกูลได้!

แม้จะไม่ได้ยินคำตอบที่ตนอยากได้ยิน แต่เมื่อไปชิงเงินมองท่าทางตื่นเต็นกังวลของเด็กสาวตรงหน้า แววตาของเขากลับสงบนิ่ง

“คุณหนูสาม เจ้าติดค้างบุญคุณข้าไว้มากมายแล้ว”

“เจ้าคะ...” เลื่อนม่านซุริบกล่าว “รอทุกอย่างสงบลงแล้วข้าจะทำอาหารที่ท่านชอบให้ท่านกินเยอะๆ ดีหรือไม่ หรือวันหน้าหากมีเรื่องใดที่ท่านไปต้องการให้ข้าช่วย ข้าเลื่อนม่านซุริบจะยอมทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะอันตรายแค่ไหนก็ตามเจ้าคะ!”

ข้าไม่ต้องการให้เจ้าเสี่ยงอันตรายเพื่อข้า

ข้าเพียงต้องการเจ้า...

“อืม”

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายยอมเอ่ยปาก ความยินดีก็ฉายชัดขึ้นทั่วไปหน้าของเส้นมานซู นางกล่าวอย่างตื่นเต็นว่า “ขอบคุณท่านไปเจ้าค่ะ!”

ฝนใหญ่ครั้งนี้ตกตลอดหนึ่งวันหนึ่งคืน

เดิมทีเส้นมานซูกับพวกก็อยู่ท้ายขบวนอยู่แล้ว ดังนั้นตอนพวกเขาออกเดินทางอีกครั้งจึงไม่ได้พบผู้ใดเลย

หลังฝนหยุด คณะของพวกเขาก็ออกเดินทางต่อ แต่เพราะสภาพอากาศไม่ค่อยดีนัก เส้นมานซูจึงนั่งรถม้าอย่างเชื่องช้า

ตอนผ่านเมืองอวีโจว ไปชีวจิ้นส่งคนไปแจ้งข่าวที่จวนตระกูลหลิน เพื่อให้คนทางนั้นเป็นห่วงเส้นมานซู

เส้นมานซูขอบคุณอีกฝ่ายอีกครั้ง แต่ในใจกลับรู้สึกเกือเขินเล็กน้อย บัดนี้นางเหมือนจะติดค้างตันขาทองคำไปไว้มากมายเหลือเกิน

หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ นางจะตอบแทนอย่างไรดี
เล่า

แต่เส้นม่านชูยังคงจดจำคำเตือนก่อนหน้านี้ของ
ไป๋ชีวจินอยู่ตลอดเวลา ที่เขาบอกว่าพวกเขาไม่เหมาะสมกัน

ดังนั้นแม้จะนั่งอยู่บนรถม้าคันเดียวกัน นางก็ยังนั่งห่าง
จากเขา ถึงขั้นขายเสื้อของทั้งสองคนยังไม่มีโอกาสจะสัมผัสกัน
เลยด้วยซ้ำ

ไป๋ชีวจินเห็นทุกอย่าง แวตาก็ยิ่งเย็นเยียบมากขึ้น

ในที่สุด เมื่อถึงวันที่สาม รถม้าก็โคลงสะเทือนอย่าง
รุนแรงครั้งหนึ่ง

ไป๋ชีวจินเป็นฝ่ายยื่นมือออกไปโอบเอวบางของ
เส้นม่านชูไว้

เจ้าหลันเห็นดังนั้น ขณะกำลังจะอำปากพูด ก็ถูกเงี่ยงกุญ
ที่อยู่ข้างกายดึงไว้เสียก่อน

ส่วนทางด้านเส้นม่านชู นางมีนงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว!

ด้วยแรงของรถม้า นางคิดว่าตนควรจะล้มไปทางขวา...
ซึ่งก็คือฝั่งของเจ้าหลั่น เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงล้มไปทางซ้าย ทั้งยังล้ม
เข้าไปในอ้อมกอดของต้นขาทองคำไปอย่างพอดีบอดีเช่นนี้
เล่า!

“ระวิงหนอย”

เห็นชัดว่าเป็นเพียงถ้อยคำเรียบง่าย แต่เมื่อเส้นม่านชู
ไต้ยिन คำพูดประโยคนั้นกลับราวกับกระแทกที่ใจเข้าอย่างจัง!

ไหนดจะมีอันร้อนผ่าวเสียจนแทบเอาชีวิตนั้นอีก

เส้นม่านชูพยายามนั่งตัวตรง จากนั้นหัวเราะแห้งแล้ว
กล่าวว่า “ขอบคุณท่านไปเจ้าค่ะ”

“คุณหนูสาม ต่อไปเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้คำสุภาพกับข้า
และไม่ต้องเรียกข้าว่าท่านไปด้วย” เสียงของไป่ชีวจินยังคง
สงบนิ่งเช่นเดิม เขากล่าวซ้ำๆ ว่า “เจ้าเรียกข้าว่าชีวจินก็พอ”

เส้นม่านชูเงยหน้ามองไป่ชีวจินอย่างรวดเร็ว

เพราะตกใจเกินไป ดวงตาดวงงามของนางจึงเบิกกว้างจน
แทบกล่นออกมา!

ท่านผู้ยิ่งใหญ่ ท่านถูกคนอื่นทะลุมิติมาสิงร่างหรือเปล่า

บุคลิกของท่านเปลี่ยนไปอย่างรุนแรงเกินไปแล้วนะ!

ตอนนี้ใกล้จะถึงจุดหมายแล้ว เมื่อไปถึง พวกเขาก็คง
มีอาจอยู่กันตามลำพังเช่นนี้ได้อีก

เพียงคิดถึงองค์ชายหลายคนที่จ้องนางตาเป็นมัน
เหล่านั่น โดยเฉพาะองค์ชายเจ็ดผู้มีเจตนาไม่บริสุทธิ์คนนั้น
ไปชีวจันก็หลบตาลงเล็กน้อย

เขากล่าวต่อ “ต่อไป...ข้าเรียกเจ้าว่าชูเออร์ได้หรือไม่”

สีหน้าของเส้นมานชูมิอาจใช้เพียงคำว่าประหลาดใจมา
บรรยายได้อีกแล้ว

นางอยากรื่นมือไปแตะหน้าผากของท่านผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้
เหลือเกิน ดูว่าเขามีไข้หรือไม่

เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงพุดจาเพ้อเจ้อขึ้นมา

แน่นอนว่าเป็นเพียงความคิดในใจเท่านั้น นางไม่กล้า
ยื่นมือออกไปจริงๆ หรือ

หลังพยายามทำให้ตนเองสงบลงแล้ว เส้นม่านชูก็เยือกเย็นขึ้นมาก นางก้มหน้ามองลายดอกไม้ปักบนชายกระโปรงของตน แล้วกล่าวอย่างสุขุมว่า “ท่านไป ทำเช่นนี้ไม่ค่อยเหมาะสมตามธรรมเนียม ถึงอย่างไรท่านก็เป็นสหายของบิดาข้า อีกอย่างก่อนหน้านี้ท่านก็เคยเตือนม่านชูไว้แล้ว ม่านชูจำไว้เสมอ จะไม่ล้ำเส้นอีกเจ้าค่ะ”

ไปฉิวจิน “...”